

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa M. L.
przeciwko małoletniej N. L. reprezentowanej przez przedstawicielkę ustawową
matkę M. L.
o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 września 2017 r.,
na skutek skargi powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 28 kwietnia 2016 r., sygn. akt XI Ca (...),

1. odrzuca skargę

2. przyznaje adwokatowi D.R. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w K. kwotę 675 zł (sześćset siedemdziesiąt pięć), powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu.

UZASADNIENIE

Skarga powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 28 kwietnia 2016 r. została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego – art. 135 k.r.o. oraz przepisów postępowania – art. 316 § 1 k.p.c.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z punktu widzenia jej wymogów powinna odpowiadać ogólnym wymogom pisma procesowego oraz szczególnym wymogom przewidzianym dla tego środka prawnego w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Artykuł ten określa wymogi skargi o charakterze konstrukcyjnym, niezbędne do uznania wniesionego środka za skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 424² § 1 k.p.c. Niespełnienie przez skargę któregośkolwiek z wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. skutkuje jej odrzuceniem przez Sąd Najwyższy (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Należy do nich m.in. wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie skarżący ograniczył się do stwierdzenia, że „wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe – zaskarżone orzeczenie na zasadzie art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c., nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną” oraz, że „wykorzystał wszystkie możliwości procesowe – dostępne w normalnym toku instancji – w celu wyeliminowania z obrotu prawnego wadliwego orzeczenia”. Nie stanowi to spełnienia wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało utrwalone stanowisko, że samo wskazanie przez skarżącego, iż od zaskarżonego orzeczenia nie przysługiwała skarga kasacyjna lub skarga o wznowienie postępowania nie odpowiada wymogowi wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe w drodze innych środków prawnych. W świetle tego przepisu wymagane jest przedstawienie odpowiedniego wyводу prawnego pozwalającego uznać, że skarżący wykazał brak możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia przy pomocy dostępnych środków prawnych. Niewystarczające jest samo stwierdzenie o braku możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych, nie poparte stosowną argumentacją i przytoczeniem właściwych przepisów prawa.

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono stosownie do art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 424¹² k.p.c.

aj